

Middel mot skjærbæk.

I gamle dage da fangstmannslivet i de arktiske strøk endnu var i sin barndom var skjærbæken årsak til ^{de} fleste dødsfall.

Det hente ofte at fangstmennene døde som følge av en sykdom som ingen kjente årsaken til. Men en ba samtidig merke til at Eskimoene paa Grønland døde sjelden eller aldrig av skjærbæk. Hvad kunne det komme av?

Jeg spurte en Eskimo kone i Skoresbysund paa det Grønland om årsaken.

"Dere er alle sammen nogen store fasker, sa hun." Dere forsøker at innbille dere sjøl og andre om alt dere ikke vet om sykdommen, av en hver art, er ikke verd at vite; Men dere lar skjærbæken fa livet av dere i flokkevis, mens bote midlet er like om hjænet." Før det første maa dere ^{spise} god fersk mat, ha godt humør og ha gjevn, ikke altfor anstrengende arbeide; men det er ikke alt, dere må ikke sove tungt og innarmalt lenge ad gangen, gjør dere det likevel, kan skjærbæken komme snikende, som en tyv om natten, og der er da dødens sikre bytte. Det eneste effektive middel, som vi Eskimoer har brukt i generasjoner mot skjærbæk er tús. Naar túsra biter saa faar vi ikke sove altfor tungt og da får heller ikke skjærbæken anledning til at angripe. Túsra er for os Eskimoer et myktigt túsdyr som vi akter og ærer. Mit raad til dere Norske fangstmenn er: "Reis aldrig paa overvinning uten tús i skjærbo. Jeg har fulgt raadet med et godt resultat."